TRANDAFIRI ȘI... CONOPIDĂ!

(Daniela Caraman Fotea, 24 martie 2009)

Pe cât de grațios sună titlul francez al operetei lui Jacques Offenbach – M. Choufleuri, pe atât de simpatică este traducerea genericului în limba română – Domnul Conopidă – inedit pentru urechile neaoșe, foarte bine primit de copiii care, în 24 martie au luat cu asalt sala Palatului Copiilor, la premiera Operei Comice (cea dedicată lor). La fiecare nouă montare, asistând la indiscutabile reușite, îmi spun: iată un summum artistic. Mă înșel: orice nou titlu prezentat este o altă lume, mai uimitoare, chiar dacă matricea este una și aceeași: lucrări camerale, de „buzunar" alese din marea literatură a scenei muzicale, prezentate ad litteram ori în varii prelucrări.

Mai nou, la Opera Comică pentru copii se poartă musical-ul; agreat de prichindei, de vârstnicii pentru care noutatea limbajului oferă experiențe.

Așadar, Domnul Conopidă: melodica și spiritul rafinat al muzicii franceze, agrementată iscusit cu teme-şlagăr din genuri înrudite ori contemporane, ritmică vijelioasă pe formule cunoscute din ambianța momentului (exploatându-le și pe cele tiroleze ori ale nemuritorului can-can). „Comunicăm și prin refrene muzicale", precizează eroina, explicând cu ingeniozitate prezența stichwort-urilor „intruse"... Notă mare pentru comentariul muzical.

Noua premieră concretizează o constantă strategie a directoarei **Smaranda Oțeanu Bunea**: înnoirea echipei prin cooptarea unei consistente reprezentări tinerești. Punct țintit, punct câștigat (cu marele pot): voci noi, echipă de dansatori, având mai nou, statut de permanență în Opera Comică. O vâltoare de entuziasm juvenil, aflată acum sub bagheta unui regizor, la rândul său foarte tânăr: **Cătălin Voineag**. Nume de viitor. Pot numi exercițiul său creator – regie în perpetuum. Cele 50 de minute al spectacolului derulează o avalanșă de întâmplări, gaguri (cel cu paharele de șampanie este savuros!): nu există clipe de răgaz, timpi statici; acțiunea nu-și pierde cursivitatea. Planurile se întrepătrund într-un contrapunct armonios. Este ceea ce le trebuie copiilor, care nu se plictisesc nici o clipă. De notat „rezistența" la tentația de a încheia reprezentația cu apoteoticul can-can. Finalul său are motivație și logică firești, în afara șabloanelor.

M-a cucerit vocea **Ioanei Damian**, proaspăt absolventă a Universității Naționale de Muzică. Dincolo de tehnica (foarte bine stăpânită, pusă la punct), materialul ei vocal are frumusețe și prospețime cum nu am auzit de mult pe scene românești: rotunjimi perfecte, registre vibrante, fără inegalități, acuratețe intonațională, acute împlinite. E și frumoasă, bună actriță, are ținută elegantă. Entuziasmantă apariție...

Întreaga echipă a premierei are virtuți: **Eugen Voicu**, **Andrei Lazăr**, **Valentino Tiron** (savuros comic, descoperit, valorificat și el de Smaranda Oțeanu Bunea), Rodica Ocheșanu, asistent de regie, asigurând însă și „condimentele" vocale și scenice în maniera ei deja inconfundabilă. Prezența micuței **Roberta** asigură o comunicare directă cu publicul cel mic, respondent la demersurile ei, chiar și la concurență cu can-can-ul!

Prezentat într-o ambianță stenică – o mare de trandafiri roșii imaginată de hăruita scenografă Viorica Petrovici, CONOPIDĂ este o veritabilă TRUFANDA!